Ч. 208. Второк 17 (30) вересня 1902. Рік XII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с

Вісти політичні.

(До ситуациї. — Ческо-німецкий спір. — Росийско-німецка митова борба. — Новий росийско-хіньский договор.)

В суботу тревали переговори австрийских і угорских міністрів від год. 10 до 1-ої в полудне і від год. 3 до 6¼ вечером. Предметом нарад була автономічна тарифа митова; переважно обговорювано оплати на вироби ткацкі і машинові. Кажуть, що знов удало ся зменшити число спірних точок. Вчера відбували ся дальші наради. — Деякі віденьскі часописи доказують, що угодові переговори з Угорщиною не мають ніяких виглядів на успіх. Др. Кербер має до вибору ческу або німецку обструкцию. Побіда аґрарців, отже подорожінє средств поживи єсть певне, а то за ціну підвисшення оплат промислових в користь Австриї.

В справі ческо-німецкого спору вказує др. Енґель в своїм орґані на подорож міністра Резека до Праги, яка наступила з припорученя дра Кербера в цїли інформациї: 1. Чи сповненє жадань, які ставлять чеські посли в заміну за нерозпочинанє обструкциї і заведенє ческого язика у внутрішнім урядованю та основанє ческого університету на Мораві — можуть бути відрочені? 2. Чи тих жадань не дало би ся заступити иншими? 3. В данім случаю якими? Др. Енґель пригадує ческим ухвалу ческого клюбу, яка їх вяже до сего часу і дає вискаж пересьвідченю, що всякі проби правительства в напрямі половичного компромісу не придадуть ся на нїчо. З другої сторони др. Енґель звертає увагу на голоси ліберально-німецких часописий. З них пізнати, що др. Кербер зрік ся дальшого проволїканя з розвязкою язикової квестиї і бажає устроїти заповіджені ческо-німецкі конференциї. Чомуж тепер доперва? Чи тому, що не зможе їх довершити, або тому, що останутъ без висліду, а др. Кербер, держачи ся засади: „нїчо без згоди Німців!“ бажає кождої хвилї улекшити собі вимівку?

Німецко росийску митову борбу заповідає віденьска N. fr. Presse в телеґрамі з Парижа, котра доносить, що росийский міністер скарбу Віте намірив виповісти торговельний договор, який істнує тепер межи Німеччиною а Росиєю. Се має бути початком економічної війни викликаної німецким митовим проєктом, котрого високі збіжеві позициї надто доскульно нарушують економічні інтереси Росиї. Договор заключений в р. 1893 а обовязуючий до р. 1903, приніс великі користи німецкому промислови, а єго виповідженє є після N. fr. Presse заповідию цілковитого обмеженя довозу німецких фабрикантів. — То само потверджує і берлиньска Volkszeitung в дописи з Петербурга. Именно одержала она звідтам таке донесенє: В тутешних добре поінформованих політичних кругах потверджують, що на случай колиб Німеччина обставала при продовженю теперішних договорів на короткий речинець, росийске правительство буде примушене виповісти торговельний договор з Німеччиною.

Перед недавним часом донесли анґлійскі ґазети, що Росия тому уступає з Манджуриї, бо зробила в иншій части хіньскої держави добрий інтерес. Именно мала она заключити договор з Хіною в справі Тибету, котрим Тибет переходить під верховну власть Росиї. — В тій справі пише німецка Frankfurter Zeitung, що договор обіймає такі найважнїйші точки: 1) Хіни відступають свої права до Тибету Росиї. 2) Росия ручить Хінам независимість провінциї. 3) Коли би Хіни на случай внутрішної війни або яких розрухів не були в силї здавити їх, Росия обіймає Тибет в заряд. 5) Росиї вільно будовати кріпости і зелїзниці і засновувати копальні і т. д.

---

41)

ФОМА ҐОРДЄЄВ.

(З росийского — Максима Горкого).

(Дальше.)

То, що на него не уважали, трохи обиджувало єго, і рівночасно будило в нїм чувство поважаня для тих людий з темними, насяклими оловяним пилом лицями. Майже всї они вели поважну, річеву розмову; в їх бесїдах прокидали ся якісь особливі слова. Нїхто з них не запопадав у него ласки, не ліз до него докучливо, як то звичайно робили єго шинкові знакомі, товариші єго забав. То подобало ся єму...

— Ади, які.... — думав він, усьміхнувшись до себе, — мають свою гордість.

— А ви, Николаю Матвїєчу, — роздав ся чийсь, немов докірливий голос, — ви не судіть після книжки, а після живої правди.... Атже за кусник хлїба борють ся не після книжки, а задля конечности, і як Бог на душу положить, а не як в наших правилах написано....

— По-зволъте, приятелї мої! Чого нас учить досьвід наших товаришів....

Фома повернув голову туди, де голосно промавляв Єжов, що здоймив капелюх і розмахував ним над головою. Але в тій хвили відозвались до него:

— Просимо близше до нас, пане Ґордєєв! Перед ним стояв низенький і товстий паробок в блюзї і високих чоботах, і добродушно усьміхаючись, глядів в єго лице. Фомі сподобало ся єго широке, кругле лице з грубим носом, і він відповів також з усьмішкою:

— Можна і близше.... А що, до коняку не пора нам взяти ся? Я тут забрав з собою яких десять фляшок.... на всякий случай....

— Ого! Видко ви поважний купець.... Зараз я оповіщу товариству вашу дипломатичну ноту....

І він сам перший розсьміяв ся над своїми словами веселим і голосним сьміхом. І Фома засьміяв ся, чуючи, як на него від костра чи від паробка дунуло веселостию і теплом.

Вечірня зоря тихо гасла. Здавалось там, на заході, спускає ся на землю величезна і мягка пурпурна занавіса, відкриваючи бездонну глубину неба і веселий блеск звізд, що на нїм сияли. Далеко, в темній масі міста, невидима рука сіяла огнї, а тут в мовчаливім супокою стояв ліс, пiднимаючись чорною стїною до неба.... Місяць ще не зійшов і над полем лежав теплий сумерк....

Цїле товариство розсїло ся великим кружком недалеко від ватри; Фома сидів рядом з Єжовим плечима до огню і бачив перед собою ряд ярко осьвічених лиць, веселих і простих. Всї були вже побуджені напитками, але ще не пяні, сьміяли ся, жартували, пробували сьпівати і пили, закусуючи огірками, білим хлїбом і ковбасою. Всьо то для Фоми мало якусь особливу, приємну принаду: він робив ся сьміливійшим, охвачений загальним, славним настроєм і чув в собі бажанє сказати тим людям що-небудь доброго, чим небудь подобати ся всїм їм. Єжов, сидячи рядом з ним, сував ся по земли, товк єго плечима, і потрясаючи головою, незрозуміло бормотів щось під носом до себе....

— Братя! — крикнув товстий паробок. — Давайте, засьпіваємо студентскої.... Ну, раз, два!

„Бистрі, як филї“....

Хтось загудів басом:

„Днї нашої“....

— Товариші! — сказав Єжов, підоймаючись на ноги з чаркою в руці. Він затачав ся і операв ся другою рукою о голову Фоми. Розпочата пісня урвала ся і всї повернули до него голови....

— Робітники! Позвольте менї сказати вам кілька слів.... слів від серця.... Я щасливий з вами! Менї добре серед вас.... То длятого, що ви люди працї, люди, котрих право до щастя не підлягає сумнївови, хоч і не признає ся їм.... В здоровім, ублагороднюючім душу кружку вашім, честні люди, так добре, свобідно віддихає ся одинокому, отроєному житєм чоловікови....

Голос Єжова дрогнув, задзвенїв і голова затрясла ся. Фома почув, як щось теплого капнуло єму на руку і поглянув в зморщене лице Єжова, що не переставав говорити, тремтячи цїлим тїлом:

— Я не один.... нас много таких, загиблих судьбою, розбитих і слабих людий... Ми нещасливійші від вас, длятого що слабші і тїлом і духом, але ми сильнїйші від вас, бо уоружені знанєм.... котрого нїгде не можемо примінити.... Ми всї з радостию готові прийти до вас і віддати вам себе, помогти вам жити....

Новинки.

Львів дня 29-го вересня 1902.

— **Іменованя.** П. Мінїстер судівництва іменував судового секретаря Володим. Грабовеньского зі Львова радником і начальником суду в Микулинцях; дальше іменував судовими ад'юнктами: канцеляриийного офіцияла Стан. Аркусевича для округа висшого краевого суду львівского; авскультантів: Здисл. Чайковского в Бродах, Александра Хойнацкого в Перемишлянах, Бол. Кроковского в Олеську, Волод. Старушкевича для округа львівского суду, Ів. Роґовского для Обертина, Вінк. Заркевича для Тисьменицї, Стефана Кушнїра для Нового Села, Ем. Карачевского для Балигорода, Ген. Ружічку для Вишнївчика, Ів. Гойвановича для Борнї, Каз. Яворовского для Долини, Йосифа Чубатого для Заболотова, Берн. Шпанера для Зборова, Михайла Іванусу для Лютовиск, Марк. Ґельтера для Борщева, дра Юл. Сьокала для Мільницї, Тад. Терлецкого для Куг, Тад. Бендашевского для Печенїжина.

— **Зміни почтових філїй у Львові.** Ц. к. дирекция почт і телеґрафів у Львові оповіщує, що філїяльні ц. к. уряди почтові „Львів 8“ (при ул. Собіского) і „Львів 5“ (при ул. Чарнецкого) будуть перенесені з днем 1 жовтня с. р. до нововинаймлених льокалів, а именно перший до каменицї при ул. Валовій (давнїйше каварня центральна), а другий до дому Ріхтмана при площи Академичній. Уряд почтовий ч. 10 переносить ся з днем 15 жовтня с. р. з горішної Личаківскої улицї під ч. 22 при тій самій улици, а уряд ч. 11 з днем 1 жовтня з ул. сьв. Николая на ул. Зиблнкевича під 34.

— **Перші вечерницї з танцями** відбудуть ся в суботу 4 жовтня заходом товариства ім. Ів. Котляревского в комнатах „Рускої Бесїди“. Початок о годинї $8\frac{1}{2}$ вечером. Вступ 1 корону від особи.

— **Мишача язва.** В рудецкім повітї появили ся миши в такій скількости, що з обави перед ними мало хто з селян і озимину сїе. Просо з'їли на пни; конюшину, стерню так спороли, що ноги грязнуть, а за плугом виорюють ся місцями мов бульби. — Показуе ся, що у нас таки всюди господарі недбалі, бо на всїлякі шкідники нема иншої ради, як лиш їх губити. Лихо з такими людьми, котрі чекають аж закона, щоби їх примушував щось зробити у власнім інтересї.

— **Огнї.** Дня 15-го с. м. о 3-ій годинї рано займило ся в Колоколинї, повіта рогатиньского в стодолї Наґельберґа Ґецля, а огонь мимо енерґічного ратунку місцевих людий переніс ся на инші будинки Наґельберґа і спалив ему хату, три стодоли і стайню вартости 23.500 К. Крім того згоріли ще дві хати і стайня Гринька Дички та хата Федя Ґураля загальної вартости 1.300 К. Шкода була лиш в части обезпечена. Причина огню незвістна. — Дня 24-го с. м. о 1-ій годинї в ночи вибух огонь в Монастирску під Косовом і згоріло 8 домів зовсїм, а в трох згорів лиш зруб. Доми були переважно жидівскі близько побіч себе побудовані. При помочи косівскої сторожи огневої огонь около 5-ої години зльокалїзовано. Загальна шкода, о скілько можна було обчислити, виносить 12.600 К, а будинки були асекуровані в ріжних товариствах на суму 11.800 К. Шкода в движимостях 2880 К. Причина огню незвістна; займило ся в стайни Герша Ґренера підчас его неприсутности.

— **Нещаслива пригода.** Дня 13 с. м. лютив ся на полонинї „Лостун“ коло Жабя страшний вихор, виривав дерева з корінем і ломив старі дуби як би тонкі патички. Під ту пору працював в лїсї Стефан Матїящук, син Семена з Довгополя, лїт 56, батько 4 дїтий, на зрубі кн. Любомирского; ратуючись від великої небезпечности, яка ему грозила, втїкав він з лїса, та на нещасте спотикнув ся і упав, а в тій хвили придушила его гиляка спадаючого дерева та забила на місци.

— **Також добродій!** Перед судом у Відни ставав оподї робітник Альойз Шербер за знущане над людьми. Провина обжалованого була в тім, що він кидав крейцари, розпалені у вогни, музикантам, які заходили грати на подвіре перед его вікнами. Несьвідомі підступу музиканти підоймали кинені їм лепти і пекли собі руки. При розправі Шербер признав ся до вини, а звиняв ся тим, що се була шутка. Судия покарав сего „добродїя“ 24-годинним арештом.

— **Др. Іван Гриневецкий** одержав посаду окружного лїкаря в Дякові старім, чесанівского повіта.

— **Дефравдант Єлїнек** таки не жие. Дня 28 с м. по полудни, дістала віденьска поліция вість, що трупа Єлїнека витягнули з Дунаю коло Тульн. На місце поїхала зараз комісия поліцийна і сконстатувала, що видобутий з води труп, то тїло Єлїнека. Про послїдні хвилї житя дефравданта подають віденьскі ґазети слїдуючі, в дечім характеристичні вісти: Віденьска поліция повідомила жандармерию в Кремзї о втечі Єлїнека, а внаслідок того вийшов дня 19-ого с. м. на дворець командант постерунку і один міский поліцпян. Поїзд станув, і оба ті сторожі безпечности побачили, що з ваґона вийшов якийсь мужчина, але урядовий опис Єлїнека неконче годив ся до сего чоловіка, і длятого его не арештовано. В урядовім описі було сказано, що він середного росту і мае темнорудаві вуса, коли тимчасом той був високого і мав чорні. Коли їм пізнїйше показано фотоґрафію Єлїнека, то они оба згідно сказали, що таки той чоловік, котрого они виділи, був Єлїнеком. Того самого дня, около 10 год. прийшов був до купця Ґаґера в Кремзї якийсь мужчина, котрий очевидно чогось був дуже неспокійний і купив два ковнїрики, пару скарпиток, дві хусточки до носа і ґарнїтур ґузиків до маншетів за 3 К. 60 с. То був Єлїнек. Помічник купецкий, коли ему показано фотографію Єлїнка, пізнав в ній зараз того купуючого, котрому продавав. Єлїнек таки там в склепі перебрав зараз чистий ковнїрик, а ті самі хусточки найдено опісля над Дунаем в торбинцї. О пів до 11 год. був Єлїнек в реставрациї, казав дати собі ґуляш і пиво, а послугачі реставрацийні пізнали також з фотоґрафії, що то був Єлїнек. О 11 год. знайшов завідатель пливальнї Кротіль над Дунаем чорний верхник з моноґрамом Е. I., чорний капелюх і чорну шкіряну торбу. В кишени верхника було 6 К і велика вязанка ключів від кас вертгаймівских, також богато всїляких листів і біржевих рахунків з підписом Єлїнека.

З того виходило би, що Єлїнек дня 19 с. м. около полудня утопив ся в Дунаю. Вечером о 6 год. приїхала до Кремс слїдча комісия, їздила до Трайсмавер і о 2 год. в ночи вернула знову до Кремз. Дня 20 с. м. межи 7 а 9 годиною перешукано береги Дунаю і дно ріки, але не знайдено нїчого. Того дня зізнала стояча під надзором поліцийним повійниця Маґдалина Штогандль, що у неї в ночи межи другою годиною а пів до 3 був якийсь мужчина, котрий зовсїм подібний до Єлїнека на показаній їй фотоґрафії, лиш що вже мав волосе коротко обстрижене, а бороду обголену. Він розмавляв з нею о дефравдациї і сказав: Опис особи годить ся зовсїм на мене, лиш що я не маю бороди і у мене волосе коротке, та й що я о десять лїт старший. Від тої пори пропав слїд за Єлїнеком, аж ось видобуто его тїло коло Тульна.

— **Страшний цикльон** навістив д. 26 с. м. місто Модіка і его охрестність на Сицилії. В самій Модіці згинуло 400 людий. Від сто-

---

більше нїчого вам дїяти! Без вас ми.... без підстави, ви без нас.... без сьвітла! Товариші! Ми самою судьбою сотворені на те, аби доповняти одні других!

„Чого він від них просить? — думав Фома з зачудованем прислухуючи ся бесїдї Єжова. І оглядаючи лиця складачів, він бачив, що они глядять на бесїдника також питаючо, чудуючись, знуджено.

— Будучність.... ваша, приятелї! — говорив Єжов нетвердо і сумно похитуючи головою, немов жалуючи тої будучности і уступаючи против своеї волї власти над нею тим людям. Будучність належить до людий честної працї.... Велика робота жде вас! То ви поповинні сотворити нову культуру.... всьо свобідне, живе і ярке! Я ваш з крови і кости, син солдата, підношу его чарку: випем за вашу будучність! Урра!

Єжов, випивши з своеї чарки, тяжко опустив ся на землю. Складачі дружно підхопили его слабий оклик і у воздусї поніс ся грімкий, сильний крик, потрясаючи листе на деревах.

— Тепер пісню! — знов предложив товстий паробок.

— Добре! — піддержали его два три голоси. Завязав ся голосний спір о тім, що співати. Єжов прислухував ся крикови і повертаючи головою з боку на бік, оглядав всїх.

— Братя! — нараз крикнув знов. — Відповіджте менї.... відповіджте кількома словами на мій привіт вам....

Знов — хоч і не відразу — всї замовчали дивлячись на него — одні з цікавостию, другі укриваючи усьмішку, деякі з явним невдоволенем на лицях. А він знов підняв ся з землї і з жаром говорив:

— Тут нас двох.... відсудженних від житя: я і ось той.... Ми оба хочемо.... одного і того самого.... уваги для чоловіка... щастя почувати себе потрібними людям.... Товариші! І той великий і глупий чоловік....

— А ви, Николаю Матвіїчу, не обиджуйте гостя! — роздав ся чийсь густий і невдоволений голос.

— То непотрібне! — потвердив товстий паробок, що запросив Фому до ватри. — До чого такі обидні слова?

Третий голос грімко і виразно сказав: — Ми зібрали ся повеселити ся, відітхнути....

— Дурнї! — слабо засьміяв ся Єжов. — Добрі дурні!... Вам его жаль? Ну, а знаете, хто він? То один з тих, котрі ссуть вашу кров....

— Буде, Николаю Матвіїчу! — крикнули на Єжова. І всї загуділи, не обертаючи більше уваги на него. Фомі так стало жаль товариша, що він навіть і не обидив ся на него. Він бачив, що ті люди, що боронять его від напастий Єжова, тепер умисне не звертають уваги на фейлєтонїста і зрозумів, що коли Єжов то замітить, то буде ему прикро. І щоби відтягнути товариша від можливої неприємности, він торкнув его в бік і сказав добродушно усьміхаючись:

— Ну, ти, сьміхованце.... випемо, що? А може пора домів?

— Домів? Де дім у чоловіка, котрий не мае місця між людьми? — спитав Єжов і знов закричав: — Товариші!

Его крик утонув в загальнім розговорі без відповіди. Тодї він поник головою і сказав до Фоми:

— Ходїм звідси!

— Ну, ходім ... хоч я би ще посидів.... Цїкаво.... Они благородно поводять ся.... їй Богу!

— Я не можу більше: менї холодно.... душно....

— Ну, ходи!

Фома підняв ся на ноги, здоймив кашкет і поклонившись складачам, голосно і весело сказав:

— Спасибі, панове, за угощене! Прощайте!

Его відразу окружили і роздали ся переконуючі голоси:

— Підождіть! Куди ви? От заспівали би разом, що?

— Нї, треба іти... ось і товаришеви недобре... проведу... Веселої забави!

— Ех, підождали би! — скрикнув товстий паробок і тихо шепнув: — его можна провести...

Сухітник також сказав тихонько:

— Ви лишіть ся... А ми его до міста проведемо, там на фіякра і... готово!

Фома хотів лишити ся, але рівночасно чогось бояв ся. А Єжов підняв ся на ноги і вчепившись рукавів его плаща, пробормотів:

— Ходїм.... чорт з ними!

— До побаченя, панове! Таки піду! — сказав Фома і пішов від них, проводжений голосами щирого жалю.

— Ха-ха-ха! — розсьміяв ся Єжов, відійшовши від ватри яких двайцять кроків. — Проводять немов то з жалем, а самі раді, що я пішов. Я їм перешкаджав замінити ся в скотин...

рони моря повіяло на остров страшенним вихром, а відтак настали хмароломи. Два гірскі потоки, що перепливають через місто, прибули так борзо, що залили долішну часть міста, заким ще люди могли ратувати ся. Вода валила доми, забирала з них всю знадобу і людий. В Сортіно лютив ся вихор цілих 15 годин і наробив страшенної шкоди. В Сиракузї так само лютив ся вихор і наробив великої шкоди, а на мори розбило ся кілька кораблів.

— **Самоубийство.** Василь Кокун, начальник громади Альбинівка, повіта снятиньского, відобрав собі житє, утопившись в саджавці таки на власнім городі. Причиною самоубийства була чорна задума.

— **Катастрофа на зелїзници.** Поспішний поїзд їдучий з Ліль до Парижа викотив ся із шин в хвили, коли з великою скоростию переїзджав через стацию Арле, на котрій не задержував ся. Поїзд попав на шини, що вели до шопи призначеної на ваґони. Ту якраз направляно шини і поїзд на них викотив ся; він вдарив на віз з такою силою, що аж нїби один в другого влїз і так в одній хвили зробила ся лиш величезна купа розбитих возів. Льокомотива і тендер перевернули ся вдовж шин, а віз пакунковий влетів на тендер. Підчас сеї катастрофи згинуло 16 мужчин, 2 жінки і 2 дітий а 50 людий єсть тяжко покалїчених. По найбільшій части мають порозбивані голови і поломані кости, так що ледви чи хто з них буде ще жити.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 29 вересня. Пп. Міністри: ґраф Голуховский, др. Кербер і барон Джованеллї були в суботу на окремій авдиенциї у Є. В. Цісаря.

Берлин 29 вересня. Після приватної вісти з Гаґи прибудуть бурскі ґенерали в другім тижни місяця жовтня до Берлина і будуть просити о авдиенцию у цісаря Вільгельма.

Рим 29 вересня. Шкоди нароблені орканом на острові Сицилїї обчисляють на 5 міліонів лірів.

Відень 29 вересня. В падолисті відбудуть ся у Відни, як кождого року, кількадневні конференциї епископів австрийских під проводом кардинала Ґруши.

Париж 29 вересня. Конґрес гірників ухвалив на вчерашнім вечірнім засїданю загальний страйк, без означення речинця, коли страйк має розпочати ся.

Надіслане.

— **Движиму азбуку**, або прилад до образового представленя початкової науки читаня і писаня, видану через п. Гр. Блїя до ужитку в школах народних, набути можна в краевій витвірчо-гандлевій Спілцї приборів шкільних у Львові, ул. Паньска ч. 21 по зниженій цїні 8 К за комплет.

Оповіщене

Повідомляє ся Р. Т. Всеч. Духовеньство, що Міский музей у Львові купує і дає найвисші цїни за старі ризи церковні, капи, дальматики, як також всяку церковну утвар.

Дирекция промислового музея.

— То правда, що перешкаджав... — сказав Фома. — На що ти заводиш бесіди? Люди зібрались забавити ся, а ти просиш у них милостинї.... Їм така річ нудна.

— Мовчи! Ти нічого не розумієш! — остро крикнув Єжов. — Ти гадаєш, що... я пяний? То тіло моє пяне.... а душа твереза... так, она завсїгди твереза і всьо відчуває... Ох, кілько на сьвіті нужденного, тупого! І люди.... ті тупі, нещастні люди...

Єжов задержав ся і вхопившись за голову руками, постояв мінуту, хитаючись на ногах.

— Так! — промовив Фома. — Дуже они неподібні одні на других... Ох які ті... Вічливі... Пави з поведеня... І розумно говорять... Дуже розумно... А ониж робітники.

В пітьмі позад них голосно засьпівали якусь сильну хорову пісню. Спершу нескладна она все росла і ось полила ся широкою, живою филею в нічнім сьвіжім воздусї над пустим полем.

— Ох, Боже мій! — зітхнувши сказав Єжов сумно і тихо. — Чим жити? До чого прилипнути душею? Хто заспокоїть єї жадобу дружби, братерства, любови, роботи чистої і сьвятої?

— Ті прості ріжні люди — поволи і задумчиво говорив Фома, не прислухуючи ся бесїді товариша, занятий своїми думками — они, коли приглянути ся до них... нїчого! Навіть дуже... Цікаво.... мужики... робітники... коли їх так просто брати, то так само як конї... Везуть собі, стогнуть...

— Ціле наше житє они везуть на своїх хребтах! — з роздратованєм крикнув Єжов. — Везуть, як конї... покірно, тупо... І та їх покірність... наше нещастє, наше прокляте...

А Фома любуючи ся своєю гадкою, розбирав:

— Везуть, працюють ціле житє за дурницю... І нараз... скажуть що небудь таке, у вік не видумаєш... Значить, відчувають... Так, коло них цікаво...

Єжов, заточуючись ішов довший час мовчки і щораз якимсь глухим, урваним голосом, що немов з живота виходив, став деклямувати, розмахуючи рукою у воздусї, свій стих:

„Я житєм гірко обманений
І тілько горя перебув...“

— То брате мої стихи — сказав задержавшись і сумно похитуючи головою. — Як там дальше? Забув.... Там говорить ся о мріях, о сьвятих і чистих бажанях... они задушені в груди моїй чадом житя... Е-ех! Брате! Ти щасливійший від мене тому... що глупий... А я...

— Не мажи ся! — з роздратованєм сказав Фома. — Ось слухай, як они сьпівають.

— Не хочу слухати чужих пісень... — потрясши головою, сказав Єжов. — Я маю свою пісню души, надірваної житєм...

І він щось завив диким голосом.

— Був цілий зільник живих і ярких мрій, надій... Умерли... завяли і умерли... Смерть в серцю моїм.... Труци мрій гниють там... о! о!

(Дальше буде).

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1. мая 1902 після середно-европ. год.

посп.	особ.	Зі Львова
відходить		
		День
	6·25	До Станиславова, Підвисокого, Потутор
	6·35	„ Лавочного, Мукача, Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Ковова
	6·30	„ Підволочиск з Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, [illegible]
	8·40	„ „ Відня, Хирова, [illegible]
	9·00	„ Сколього, Лавочного від [illegible]
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Підволочиск з гол. двірця
	10·35	„ Іцкан, Сопова, Бергомету
	10·20	„ Белзця, Рави, Любачева
	11·25	„ Янова від $^1/_7$ до $^{15}/_9$ в неділї і сьвята
1·55		„ Підволочиск з гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від $^7/_5$ до $^{10}/_9$ в неділї і сьвята
2·40		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Сколього лиш від [illegible]
	3·15	„ Янова від $^1/_5$ до $^{15}/_9$.
	3·20	„ Зимноводи від $^{15}/_5$ до $^{10}/_9$.
	3·26	„ Брухович „ „ „ „
	3·30	„ Ярослава
		Ніч
12·45	4·15	До Кракова, Відня, Берлина
2·51		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	8·16	„ Брухович від $^7/_5$ до $^{10}/_9$.
	6·25	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнга
	6·20	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави а Орлова від $^{15}/_5$ до $^{15}/_9$.
	6·30	„ Янова від $^1/_5$ до $^{15}/_9$ в будні дни
	6·35	„ Лавочного Мукачева Хирова
	7.25	„ Сокаля, Рави рускої
	7·10	„ Тернополя з гол. двірця
	7·33	„ „ „ Підзамча
	10·05	„ Янова від $^1/_5$ до $^{15}/_9$ в неділї і сьвята
	10·30	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	11·—	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·10	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·25	„ „ Грималова з Підзамча

посп.	особ.	До Львова
приходить		
		День
	6·10	З Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·50	„ Брухович від $^7/_5$ до $^{10}/_9$.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·45	„ Янова (головний дворець)
	8·10	„ Лавочного „ „
	8·00	„ Тернополя на Підзамче
	7·40	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	8·50	„ Кракова, Відня, Орлова
	10·25	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	1·23	„ Янова на гол. дворець
1·35		„ Кракова, Відня
1·45		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
	4·40	„ Стрия, Самбора, Борислава
2·35		„ Підволочиск на гол. дворець
	5·10	„ „ „ Підзамче
	5·35	„ „ „ гол. дворець
	6·00	„ Сокаля
	5·50	„ Кракова
5·40		„ Чернівців
	3·14	„ Брухович
		Ніч
	12·05	З Сколього, Калуша, Борислава
12·15		„ Черновець, Букарешту
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·12	„ Підволочиск на Підзамче
	3·35	„ „ „ гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковова
	10.03	„ Янова від $^1/_5$ до $^{31}/_5$ і від [illegible] до [illegible] що дня, а від [illegible] до $^{15}/_9$ в неділю і сьвята
	7·04	„ Брухович від $^7/_5$ до $^{30}/_6$ і від [illegible] до [illegible].
	8·50	„ Брухович від $^1/_7$ до $^{15}/_9$ що дня
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева
	9·30	„ Янова від $^1/_6$ до $^{15}/_9$.
	9·50	„ Кракова, Відня, Пешту, Санока
	9·20	„ Іцкан, Ковова, Підвисокого
	10·20	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·38	„ „ на гол. дворець
	10·50	„ Лавочного. Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від **6-ої** години вечером до **5-ої** години **59** мінут рано. Час середно-европейский ріжнить ся від львівского о 36 мінут. В місті видають білети їзди: Звичайні білети аґенция часописий Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7-ої рано до 8-ої вечером, а білети звичайні і всякі иниі, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красїцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52) в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Ловиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).